

La mecànica de l'aigua

Teresa Costa-Gramunt / Eix Diari

Silvana Vogt (Morteros, Argentina, 1969), autora de l'esplèndida primera novel·la, *La mecànica de l'aigua* (Edicions de 1984), va estudiar filosofia abans de fer de periodista radiofònica. El daltabaix polític i econòmic que va donar lloc al famós *corralito* que va tenallar la vida de l'Argentina, va forçar l'exili de tants argentins que en aquell temps van recalar a Barcelona, Silvana Vogt entre ells.

El filòsof Heràclit és al fons de la proposta literària de Silvana Vogt, que després d'haver fet una pila de feines en arribar a Barcelona va trobar recer en el món que estima i que la va empènyer a viatjar a l'altra banda de l'Atlàntic: el món dels llibres, primer treballant de lectora editorial i de columnista en diaris gratuïts, uns anys enrere molt en boga, i després com a llibretera a Sant Just Desvern.

La mecànica de l'aigua, imatge del fluir de la vida, tot travessant l'oceà que fa de pont entre Amèrica i Europa, va dur Silvana a la nostra ciutat. Res no li va ser fàcil, en els inicis, a Silvana Vogt. Ho explica de manera figurada en aquesta novel·la que és una novel·la de l'exili, aquest salt al buit existencial. Però també és una novel·la d'anclatge en la terra on amarrar la barca de la seva vida.

També en la forma en què està elaborada la novel·la *La mecànica de l'aigua* hi ha Heràclit. L'escriptora ha dividit el seu relat en quatre grans capítols que anomena *Esculls* i el clou amb el capítol *Rompent*. Podem imaginar d'aquesta manera el corrent de l'aigua (metàfora de l'existència i en les aigües de la qual no ens podem banyar dues vegades, Heràclit *dixit*), com va trobant esculls i els va salvant com pot i com sap, fins al devenir final en el rompent. En el rompent la força de l'aigua ja no s'estanca o troba impediments per fluir, sinó que s'allibera. Tal vegada l'escriptura d'aquest llibre magnífic hagi estat vehicle d'aquest rompent en la vida de Silvana Vogt.

En una entrevista, Vogt diu que 'un gran tema de la novel·la és el fet d'haver-te de narrar'. Quan l'aigua de la vida crema per dins vol trobar la manera de circular, i no és fàcil trobar una veu literària que la faci fluir si el que es pretén és fer literatura. Vogt se n'ha sortit amb èxit. No li ha estat fàcil, però. Cinc anys de feina. Perquè no és senzill escriure una història en la qual hi ets tu sense ser-hi, és a dir, construint amb total versemblança un personatge de ficció. En la història que explica Silvana Vogt hi ha elements reals, però molts dels elements implicats en la trama són ficció que sosté un relat que atrapa des de la primera pàgina. La cadència de les paraules flueixen amb llibertat, tot i la contenció emotiva. Silvana Vogt, que ha escrit la novel·la en català, ha trobat en aquesta llengua d'adopció la

contenció necessària per narrar la seva història sense desbordament de les aigües dels sentiments.

La ciutat de Barcelona que presenta Vera, la protagonista de *La mecànica de l'aigua*, és una Barcelona vista per una nouvinguda, d'entrada, i per això no sempre resulta amable. Però Vera es va fent a la ciutat gràcies a les persones que li obren les portes de casa i l'ajuden: el company de pis, l'editor que li dóna una oportunitat de treball. Les persones som com llanternes en la fosca i sempre tenim coses a dir-nos. Hi ha persones que no ens posen paranys i ens ajuden a fluir, com hi ha persones que ens resulten pedres, esculls en el camí de l'aigua, però totes ens són útils, llanternes.

A *La mecànica de l'aigua* trobem aquestes persones amigues desdoblades en fantàstics personatges de ficció en unes trajectòries –camins de les pròpies aigües- que es van trenant amb el curs de l'aigua de la Vera. I tot això: esculls, a estones fluïdesa i romponents finals del corrent de l'aigua-metàfora-de-la-vida, escrit amb una prosa precisa, esmolada i estructurada de manera que també inclou alguns trams de veritable prosa poètica a través d'imatges d'una gran potència visual.

Silvana Vogt, lectora tan enamorada dels llibres com exigent, ha volgut que el seu text tingués ritme, que sonés, que fos musical. En *La mecànica de l'aigua* hi podem sentir el so dels mots que és el vestit perfecte per al so de l'aigua quan troba esculls, quan flueix i quan salta, tot amb el dring de la seva veu, tan personal.